

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XV. Quid in ea adversus Origenem constitutum sit, exponitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

A XV. Nunc quoniam de Origene in Quinta Synodo actum fuisse constat, rei gesta ferri exequamur. Scribit Evagrius expulsis à Nova Laura Origenistis, cum id apud Imperatorem factum vituperaret Theodorus Ascidas, Constantinopolim missos fuisse Rufum, & Cononem Archimandritas, aliosque Palaestina Monachos virtute nobiles; eosque simul atque illuc delati sunt, ad ventilandam Origenis, Evagrii, & Didymi causam accessisse: Ascida contra, ut de Theodoro Mopsuesteno, Iba, & Theodoretò ageretur laborante: ante omnia quaesitum esse, utrum homines vita functi anathematis subijci possint; Eutychium, qui Amaseno Episcopo tunc erat à responsis, quaestionem solvisse exemplo Iosiae Regis, à quo non Daemonum solum Sacerdotes in vivis agentes, interfecti, sed mortuorum etiam loculi resossi sunt: hoc dictum tanto omnium, sed Iustiniani praesertim applausu fuisse exceptum, ut eum deinde ad Constantinopolitanam Sedem Imperator extulerit: de Theodoro deinceps Mopsuesteno, deque scriptis Theodoretì, contra duodecim Capitula Cyrilli, & de Iba Epistola ad Marin Perfam fuisse disputatum; quibus damnatis cum adversus Origenis dogmata, ipsiusque sequaces, obtulissent libellos Eulogius, Conon, Cyriacus, & Pancratius Monachi, sententiam Synodi rogasse Iustinianum, prolatis quoque in medium lucubratis à Vigilio de iis rebus libellis, in quibus Origenem laborasse aspergebat, ut Apostolicae doctrinae sinceritatem Graecorum & Manichaeorum delirius aspergeret; quod in eo etiam iam ante culpaverat Iustinianus in Epistola ad Menam, operam eum dedisse dicens; *ἵνα τῶν ἑλλήνων ἑσθητορίας, καὶ μαριζανῶν ἀπὸ τῆς εὐσεβείας ἀποδοῦναι*. *Ut non penitus per Graecicam & Manichaeicam suam fraudem multos perdant:* unde Origenem cum Manichaeo conjungit Facundus libr. 12. cap. 1. *Ad hunc* inquit, *obstinatorem pertinere dicimus; imò principatum in ea tenere firmamus illas etiam doctrinas, quas quidam non quasi minus intelligendo Scripturas divinas, sed eis aperte resistendo, sola praesumptione spiritus condiderunt; sicut Manichaeus atque Origenes.* Addit Evagrius post damnatum Synodi vociferationibus Origenem, ipsiusque partianos; placuisse ut de eo ad Iustinianum referretur: tum verba ipsa repraesentat, in quibus Origenes tamquam fur anathematum laqueis constructus, & extra sacra moenia dejectus esse dicitur; atque his adjecta esse ait damnata Origenistarum capitula, unde facile innotescat in quibus illi simul vel consentiant vel dissentiant; quintum ex iis capitulis continere dogma à Monachis quibusdam Nova Laurae, & Theodoro Ascida assertum, quod Christo aequales futuros in restitutione Apostolos, & Martyres ex miraculis ab ipsis editis concludit; nefariasque Didymi, Evagrii, & Theodori sententias reliquas diligenter fuisse collectas. Habet haec eadem Nicephorus, sed nonnulla praeterea de suo adnectit, velut, agitata haec secunda sessione fuisse; adnectit & ipsos Synodi anathematissimos, quos ad verbum describere se affirmat, quique ij ipsi sunt, quos Epistolae suae ad Menam jam ante Iustinianus subtexerat. Horum fides sit penes Nicephorum, levissimum; ut jam ante monuimus & futilem Graeculum. Cedrenus autem literas exhibet quae à Iustiniano ad Synodum contra Origenem missae sunt: quarum sententia haec est; compertum habere se Monachos esse Hierosolymis, qui Pythagora, Platonis, & Origenis errores tueantur, qua de re quaerendum decrevisse. Tum dogmata ipsorum aliquot recenset; illud potissimum quod istis maxime temporibus ventilatum adnotavimus de animarum *μετεμάρτησι*, inter quas anima sola Christi suum ordinem immota tenuerit; quod ex Pythagorae, & Plotini, ac praecipue Platonis somniationibus ab Origene translatum demonstrat: quamobrem Patres hortatur ut deliria ejusmodi, una cum Origene, ejusque sequacibus, anathemate obrerant. Quibus acceptis literis, Patres unanimi consensu paruisse subiicit demum Cedrenus.

XVI. Ita profligatis Origenistarum rebus, quicunque factionis hujus affines erant à Sabae Lauris sunt ejecti, in easque rursus orthodoxi Patres migrarunt. Tum vero ab haeresibus & temporum difficultate Palaestina respiravit, cum adversus Oecumenici Concilij auctoritatem deinceps mutire vix auderet quisquam. Vnde in tantam venit totius Orientis invidiam Origenis nomen ac doctrina, ut hodieque Ecclesiasticis legibus apud Graecos vetitum esse ferant, ne quis opera ipsius describat; qui secus faxit, hunc extra Ecclesiae communionem esse juberi. Magnum tunc erat in Ecclesia Cassiodori nomen, cuius de Origene sententiam, post latos à Constantinopolitana Synodo in eum anathematissimos, sciscitari operapretium est. In libro itaque De institutione divinarum Scripturarum talia de eo scribit; multorum ipsum Patrum sententia Haeticum declarari, & à Vigilio Papa denuo esse damnatum; nempe per Constitutum, ut suspicari licet, in eam rem speciatim publicatum; Theophilum triginta quinque ipsius errores redarguisse; magno in eum dolore Epiphanium succensuisse; maxime in eo legendo probandam regulam, quae ab Hieronymo in Epistola ad Tranquillinum proposita est. Florebant circa hanc tempestatem